

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ: ΜΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 7 Μ.Μ.

Από τον τρόπο που κοίταζε η γυναίκα τόσην ώρα το όνομα στην ταμπελίτσα που είχα στο πέτο μου, θα έπρεπε να περιμένω τι θα με ρωτούσε.

«Στεφ Λάντρι» είπε, καθώς έβγαζε το πορτοφόλι της.
«Τώρα, από πού ξέρω αυτό το όνομα;»

«Κυρία μου, δεν ξέρω από πού» είπα. Μόνο που, αν και δεν είχα δει ποτέ στη ζωή μου αυτή τη γυναίκα, ψυλλιαζόμουν από πού μπορεί να είχε ακούσει για μένα.

«Ξέρω» είπε η γυναίκα κάνοντας ένα χαρακτηριστικό θόρυβο με τα δάχτυλά της και δείχνοντάς με. «Είσαι στη γυναικεία ποδοσφαιρική ομάδα του γυμνασίου μας!»

«Όχι, κυρία» της είπα. «Δεν είμαι».

«Ήσουν στα καλλιστεία Γκριν, έτσι δεν είναι;»

Αλλά, ακόμη και τη στιγμή που έβγαιναν οι λέξεις από το στόμα της, φάνηκε πως ήξερε ότι έκανε πάλι λάθος. Δεν έχω μαλλί για καλλιστεία – βλέπεις, το μαλλί μου είναι κοντό, όχι μακρύ. Καστανό, όχι ξανθό. Και σγουρό, όχι ίσιο. Ούτε έχω κορμί για καλλιστεία – βλέπεις, είμαι κάπως κοντή κι αν δεν

κάνω τη γυμναστική μου, ο πισινός μου κάπως... επεκτείνεται.

Προφανώς κάνω ότι μπορώ με αυτά που μου έδωσε ο καλός Θεός, αλλά προς το παρόν δεν μπορώ και να σκάσω μύτη σε διαγωνισμό για μοντέλες, πόσω μάλλον για τα καλλιστεία Γκριν.

«Όχι, κυρία» είπα.

Το θέμα είναι ότι δεν ήθελα ν' ανοίξω τέτοια κουβέντα μαζί της. Ποιος θα το θέλει;

Αλλά η κυρία δεν έλεγε να το αφήσει να πάει στην ευχή.

«Και όμως! Είμαι σίγουρη ότι ξέρω το όνομά σου από κάπου» είπε δίνοντάς μου την πιστωτική της κάρτα για να πληρώσει τα ψώνια της. «Είσαι σίγουρη ότι δεν έχω διαβάσει για σένα σε κάποια εφημερίδα;»

«Απολύτως σίγουρη, κυρία» είπα. Θεέ μου, αυτό μου έλειπε. Να με βάλουν και στις εφημερίδες.

Ευτυχώς, όμως, δε με έχουν βάλει σε εφημερίδα, εκτός από εκείνη την αναγγελία τότε που γεννήθηκα. Και γιατί να με βάλουν; Δεν έχω κανένα ιδιαίτερο ταλέντο στη μουσική, να πούμε, ή σε τίποτε άλλο.

Και, παρ' όλο που στις πιο πολλές τάξεις με βάζουν σε τμήμα για προχωρημένους, αυτό δεν το κάνουν γιατί είμαι κάνας αριστούχος μαθητής ή τίποτε τέτοιο. Είναι γιατί όποιος μεγαλώνει στο νομό Γκριν και καταφέρνει να μην μπερδεύεται και να μη φύγει το απορρυπαντικό πιάτων *Λεμόνι* στο παγωμένο τσάι του, κατατάσσεται σε τμήμα προχωρημένων.

Είναι εντυπωσιακό το πόσοι άνθρωποι στο Γκριν κάνουν αυτό το λάθος. Να μπερδεύουν το απορρυπαντικό εννοώ. Και ξέρω ότι συμβαίνει αυτό από τον μπαμπά του φίλου μου του Τζέισον, ο οποίος είναι γιατρός στο νοσοκομείο εδώ στο Μπλούμπιλ.

«Ίσως να ξέρετε το όνομα» είπα στη γυναίκα, καθώς

περνούσα την πιστωτική της κάρτα στο σαρωτή «διότι τούτο δω το μαγαζί το έχουν οι γονείς μου».

Το ξέρω ότι αυτό δε φαίνεται και τόσο σπουδαίο. Άλλά το βιβλιοπωλείο μας είναι το μόνο μαγαζί με βιβλία στο Μπλούμβιλ, εάν εξαιρέσεις το Ντοκ Σόγιερς λίγο παρακάτω από εμάς, το οποίο έχει βιβλία και σεξουαλικά βιοηθήματα για ενήλικους. Και το οποίο, βέβαια, εγώ δεν το μετράω.

«Όχι» είπε η γυναίκα κουνώντας το κεφάλι της. «Από κάπου αλλού ξέρω το όνομά σου».

Καταλάβαινα την απογοήτευσή της. Το πιο απογοητευτικό δύμως εδώ είναι –εάν το καλοσκεφτείς (το οποίο προσπαθώ να μην κάνω, εκτός από τις φορές που συμβαίνει αυτό όπως τώρα)– ότι η Λόρεν κι εγώ, μέχρι την πέμπτη δημοτικού, ήμασταν φίλες. Όχι στενές ίσως. Είναι δύσκολο να είσαι στενή φίλη με την πιο δημοφιλή του σχολείου, αφού η κοινωνική της ζωή είναι τόσο γεμάτη.

Άλλα σίγουρα αρκετά στενές, ώστε να έρθει σπίτι μου (εντάξει, μόνο μια φορά). Και δεν πέρασε καταπληκτικά. Σ' αυτό έφταιξε ο πατέρας μου, που εκείνη την ώρα έφτιαχνε ένα κάρο από σπιτικά δημητριακά. Η μυρουδιά από καμένο πόριτζ... Ε, HTAN κάπως δυνατή). Κι εγώ είχα πάει στο δικό της σπίτι (μόνο μια φορά.... η μαμά της έλειπε, είχε πάει να φτιάξει τα νύχια της, αλλά ο μπαμπάς της ήταν σπίτι και είχε χτυπήσει την πόρτα της Λόρεν για να μας πει πως οι θόρυβοι των εκρήξεων που έκανα στο ηλεκτρονικό παιχνίδι ήταν κάτι παραπόνω από δυνατοί. Επίσης ότι δεν είχε ακούσει ξανά αυτό το παιχνίδι και καλύτερα να παίζαμε κάποιο άλλο, πιο ήσυχο παιχνίδι).

«Χι, ξέρετε» είπα στην πελάτισσα «ίσως εγώ απλώς... Να, μπορεί γιατί έχω ένα όνομα που ακούγεται γνωστό».

Μάλιστα. Χωρίς αμφιβολία. Και φταίει η Λόρεν που

πρωτοείπε το *Μην κάνεις καμιά Στεφ Λάντρι*. Από εκδίκηση το είπε.

Είναι εκτλητικό το πόσο γρήγορα έπιασε αυτή η φράση. Τώρα, εάν κάποιος στο σχολείο κάνει κάτι πέρα για πέρα παλαβιάρικο ή χαζό, λένε: *Την έκανες τη Στεφ σου! ή Αυτό κι αν ήταν Στεφ! ή Μη γίνεσαι τόσο Στεφ!*

Κι εγώ είμαι η Στεφ που λένε.

Πολύ ωραία.

«Ίσως και να 'ναι αυτό» είπε η γυναίκα, χωρίς να το πολυπιστεύει. «Μωρέ, θα με παιδέψει αυτό όλη τη νύχτα. Το ξέρω».

Η πιστωτική της κάρτα εγκρίθηκε. Έκοψα το δελτίο, για να το υπογράψει, κι άρχισα να βάζω τα ψώνια της σε μια τσάντα. Θα μπορούσα να της πω ότι της φαίνεται το όνομά μου γνωστό λόγω του παππού μου. Γιατί όχι; Ο παππούς μου αυτές τις μέρες είναι ένας από τους πιο πολυσυζητημένους –και πιο πλούσιους– άντρες στη νότια Ινδιάνα, από τότε που πούλησε μια δικιά του αγροτική περιοχή, που απλωνόταν κατά μήκος της νέας εθνικής οδού I-69 (μιας ταχείας κυκλοφορίας οδού που συνδέει το Μεξικό με τον Καναδά), για να γίνει ένα πολυκατάστημα, το Σούπερ Προσφορές, το οποίο και άνοιξε το περασμένο Σαββατοκύριακο.

Γι' αυτό το λόγο το όνομά του αναφερόταν πολύ στην τοπική εφημερίδα, και ιδιαίτερα από τότε που έδωσε ένα πολύ μεγάλο ποσό για να κτιστεί ένα αστεροσκοπείο, το οποίο και θα δωρίσει στην πόλη.

Διότι κάθε μικρή πόλη στη νότια Ινδιάνα χρειάζεται το αστεροσκοπείο της.

Ναι, καλά...

Σημαίνει, επίσης, ότι η μητέρα μου δεν του μιλάει πλέον, διότι αυτό το πολυκατάστημα, με τις μειωμένες τιμές του, θα κλείσει όλα τα μαγαζιά στην πλατεία, μαζί και το δικό μας βιβλιοπωλείο.

Αλλά ήξερα ότι η πελάτισσα δε με ήξερε από τον παππού μου. Διότι το επώνυμο του παππού μου δεν είναι το ίδιο με το δικό μου. Με τη γέννησή του του πάσαραν δυστυχώς το οικογενειακό όνομα Εμιλ Καζούλις... αν και τα πήγε μια χαρά στη ζωή του, κι ας είχε αυτό το μειονέκτημα.

Ήμουν έτοιμη, ήθελα δεν ήθελα, ν' αντιμετωπίσω το γεγονός ότι, ακριβώς όπως εκείνο το κόκκινο αναψυκτικό δεν έλεγε να βγει από την άσπρη ντένιμ Ντόλτσε Καμπάνα φούστα της Λόρεν –όσο κι αν προσπάθησε ο μπαμπάς μου. Χρησιμοποιήσε ένα σωρό καθαριστικά λεκέδων και, όταν δε γινόταν τίποτε πια, πήγε στο τέλος και της αγόρασε μια καινούρια φούστα– έτσι και το όνομά μου θα έμενε για πάντα στη μνήμη των ανθρώπων.

Και όχι με την καλή έννοια. Απλά σαν λεκές.

«Ε, ας είναι» είπε η κυρία παίρνοντας την τσάντα και την απόδειξή της. «Φαντάζομαι πως είναι κάτι που συμβαίνει συχνά».

«Ναι, έτσι είναι» της είπα. Ομολογώ με ανακούφιση. Διότι έφευγε. Επιτέλους.

Αλλά η ανακούφισή μου δεν ήταν γραφτό να διαρκέσει πολύ. Διότι ένα δευτερόλεπτο μετά τα κουδουνάκια πάνω από την πόρτα της εισόδου χτύπησαν και μπήκε στο μαγαζί η Λόρεν Μόφατ αυτοπροσώπως κρατώντας ένα μυθιστόρημα –φορδώντας το άσπρο Λίλι Πούλιτζερ κάποι παντελόνι που είχα δοκιμάσει στο μολ τις προάλλες αλλά δεν μπόρεσα να το αγοράσω, μια και κόστιζε όσο δύο μεροκάματα δικά μου ως ταμίας στο μαγαζί μας– και λέγοντας: «Μαμά, μπορείς να κάνεις λίγο πιο γρήγορα; Σε περιμένω τόση ώρα».

Και τότε εγώ κατάλαβα, καθυστερημένα, με ποια μιλούσα.

Τέλος πάντων. Δε γίνεται να διαβάζω το όνομα σε κάθε πιστωτική κάρτα που μου δίνουν. Εκτός αυτού, υπάρχουν εκατοντάδες Μόφατ εδώ στο Μπλούμβιλ.

«Ο, Λόρεν, για πες μου» είπε η κυρία Μόφατ στην αόρη της. «Από πού ξέρω το όνομα Στεφ Λάντρι;»

«Χαμ, μήπως από το ότι είναι αυτή που μου έριξε εκείνο το κόκκινο αναψυκτικό στην άσπρη μου **Ντόλτσε Καμπάνα** φούστα μπροστά σε όλους στην καφετέρια εκείνη τη μέρα, τότε στην έκτη δημοτικού;» απάντησε η Λόρεν μ' ένα ρουθούνισμα.

Και ποτέ της δε μου το συγχώρεσε αυτό. Κι ούτε άφησε κανέναν άλλον να το ξεχάσει.

Η κυρία Μόφατ μού έριξε μια τρομαγμένη ματιά και μάζεψε την επώνυμη ζακέτα της.

«Όου!» είπε. «Ποπό! Λόρεν, εγώ...»

Και τότε ήταν που η Λόρεν πρόσεξε τελικά πως πίσω από το ταμείο στεκόμουν εγώ.

«Βρε μαμά» είπε κακαρίζοντας και σπρώχνοντας την πόρτα ν' ανοίξει. «Την έκανες για καλά τη Στεφ Λάντρι σου» και βγήκε πάλι έξω στη βραδινή ζέστη.

*Λε αρχίσονμε προσδιορίζοντας
το επίπεδο της δημοτικότητάς σου
ή την όποια έγρεψή της:*

Ρώτα τον εαυτό σου πώς σε αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι στον κοινωνικό σου περίγυρο.

Ξέρουν ποια είσαι; Εάν ναι, ξέρουν πώς να σου φερθούν;

Κάνουν αγενή σχόλια για σένα – πίσω από την πλάτη σου ή καταπρόσωπο;

Σε αγνοούν;

Σε συμπεριλαμβάνουν στις εξόδους και δραστηριότητές τους, προσκαλώντας σε στις κοινωνικές τους εκδηλώσεις ή σε παρόμοιες περιστάσεις;

Κρίνοντας από τη συμπεριφορά των άλλων γύρω σου, θα μπορούσες να πεις ότι τους αρέσεις ή ότι απλώς σε ανέχονται – ή ότι δεν τους αρέσεις καθόλου;

Εάν απλώς σε ανέχονται ή δεν τους αρέσεις καθόλου, τότε είναι ώρα ν' αναλάβεις δράση.